

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561221472/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

derimod, thi de kunde ikke have ham med hos *Steffen-Karreet*. Dog kom han med. De betraadte Landjorden. De gik over den store Plads. Her sad en Malmkonge til Hest, og uden om fire sorte Kæmpeskikkelser. Bygningerne, han saae, syntes Slotte, og i Gaden, de betraadte, straalde Boutikerne, den ene prægtigere end den anden. Her var en Trængsel, som til et Marked; Vognene foer forbi, langt stærkere end til Raadstueballen i Svendborg. Nu kom de ind i smaa Gader, men Husene vare ligesaa høje, og deilige, fornemme Damer, stadselige som til Bal, sad ved de aabne Vinduer og hilsende saa høfligt og venligt, ligesom om de kjendte Folk. Ved Gadehjørnet paa den kolde smudsige Trappesteen, sad en ung, dødbleg Kone i Pjalter, en lille, halvnøgen Dreng laa grædende med Hovedet i hendes Skjød, et guult, sygt Barn diede der udhungrede Bryst; hun lagde Hovedet tilbage og bandede, syntes hverken at have Sands for det større eller mindre Barn.

«Hun er syg!» udbød *Christian*. «Skal vi ikke sige det til en af de fornemme Damer!»

Matroserne løe og førte ham ind i Sidegaden, hvor Fløiter og Violiner klang fra et lavt, mørkt Huus. De gik derind.

Deilige, jublende Toner gennemstrømmede Drengens Sjel, hans Øine blendedes ved de mange Lys i Kroner og Lampetter, skjøndt der laa et graaligt Dampskjær over det Hele. Med Hatten i Haanden hilsende han høfligt til alle Sider. Ingen lagde Mærke dertil. Mandfolkene vare heller ikke pyntede, men Damerne saae des prægtigere ud, og deres Kinder vare røde som Roser. En Karl dansede med en lang Tobakspibe i Munden og dampede store Skyer hen over sin Dames Skuldre. Ved Døren sad en ung Dame hos Cavaleren, de vare vist forlovede. Nu kom der en stor Dame med hvid Kjole, Blomster i Haaret og en Ølflaske i Haanden. Det var *Steffen-Karreet*. Hun kjendte godt Søfolkene, hun var vist i Familie med dem, thi hun slog sine Arme om deres Hals og kyssede dem til Velkomst. Det var en særdeles venlig Dame. Hun talte saa bekjendt og mildt til *Christian* og gav ham Punsch; han kyssede hendes Haand, og hun strøg venligt Haaret tilbage fra hans Pande. Hun var vist en inderlig god Dame.

Med den største Ærbødighed og Taknemmelighed forlod han hendes Huus. Eventyret om Bondedrengen, som blev Keiser, kom ham i Tanke; ja, vilde denne fornemme Dame tage sig af mig, haabede han, saa kunde jeg komme til at spille Violin, sidde imellera de an-

dre Musikanter, eller blive noget endnu fornemmere, men ved Musikken skulde det være.

Ude paa Gaden var allerede temmeligt stille, det var jo ogsaa seent paa Aftenen, men det havde han slet ikke mærket derindenfor. Endnu klang Floiter og Violiner, og gjennem det udskaaene Hjerter i Vinduesskoddene spillede en lang Lysstraale. Nu peb Vægteren i en Sidegade, Stemmer skrege; det var Spectakel. Lidt efter kom et sælsomt Tog! Vægterne med Stigen høit paa deres Skuldrer, et ungt Fruentimmer, pyntet, som de inde i Dandsesalen, laae bundet fast paa Stigen. *Christian* vidste ikke, hvad han skulde troe om denne By og disse Mennesker. Han kom til Skibet, Husene rundt om vare endnu illuminerede, Lysene straaede tilbage fra Vandet. Matroserne forbød ham at tale til *Peter Wik* om, hvor de havde været.

Overvældet af denne Dags og Aftens Indtryk, kunde han neppe sove, men den Tanke var mest levende i hans Sjæl: kunde jeg dog altid blive her! Damen, som gav ham Kys og Kjærtegn, syntes ham saa from og mægtig. Ja, til hende vilde han betroe sig! hun kunde gjøre Meget, og hun vilde vist, naar han ret fortalte hende sin Lyst og Længsel. Fromt indesluttede han hende i sin Bøn til Gud og med den faste Beslutning hemmeligt en Dag at besøge hende, sov han ind.

Da han næste Dag sad høit oppe i Skibets Tougværk, for at «lapsalve en Bardun,» faldt Øiet paa den udstrakte Omgivning; tilhøire den store Plads med Malmstatuen, tilvenstre, ud over Holmen, det mørkeblaae Hav med Sverrigs Kyst, dog mest af Alt, fængslede ham Synet af en Have, tæt bag den lave Muur, hvor Skibet laae. Forunderlige, sjeldne Planter voxte derinde, og et stort Poppeltræ, der ret mindede ham om Jedens Have, han havde seet som Barn. Lave Glashuse med store, grønne Grene indenfor Vinduerne, tittede frem mellem Hækkerne og de pragtfulde Efteraarsblomster. Det var den botaniske Have. Alt hvad han endnu kjendte af Kjøbenhavn var jo Deilighed, og han havde dog Inter seet endnu, sagde de Andre. Ja, her maatte han blive; den gode Gud vilde nok hjælpe ham. Saasnart han igjen fik Lov til at see sig om i Gaderne, vilde han opsøge den venlige, gode Dame, til hvem han satte alt sit Haab.

Ugen efter var det Dronningens Fødselsdag; alle Skibene i Havnen flagede, Musikken klang i Gaderne. *Christian* fik Lov at gaee alene omkring; nu var det, at finde hen i den lille, snevre Gade, som han havde været i den første Aften.